

Lee Child

ÉJFÉLI SZÁLLÍTMÁNY

Lee Child

ÉJFÉLI
SZÁLLÍTMÁNY

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
The Midnight Line

Copyright © Lee Child 2017

Hungarian translation © Gieler Gyöngyi

© General Press Könyvkiadó, 2018

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart, az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
GIELER GYÖNGYI

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 098 6

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KENYŐ ILDIKÓ
Készült 21,5 nyomdai ív terjedelemben

Ez a könyv a debreceni könyvnyomtatás
több mint négy évszázados hagyományait őrző
ALFÖLDI NYOMDA Zrt.-ben készült
Felelős vezető György Géza vezérigazgató

1. fejezet

Jack Reacher és Michelle Chang három napot töltöttek együtt Milwaukeeban. A negyedik reggelre a nő eltűnt. Amikor Reacher visszatért a szobájukba a kávéval, egy levélkét talált a párnáján. Látott már ilyen üzeneteket. Mindig ugyanazt közölték, akár virágnyelven, akár köntörfalazás nélkül. Chang levele közvetetten fogalmazott, és elegánsabb volt, mint a legtöbb hasonló üzenet. Nem a külalak tekintetében, mert golyóstollal firkantotta le a motel jegyzettömbjéről letépett lapra, amely kissé hullámos volt, mert nedvesség érthette. Viszont elegáns volt a kifejezésmódja. Egy hasonlatot használt, amely nemcsak magyarázatot adott a távozására, de hízelgő és bocsánatkérő is volt egyben. Azt írta: „Te olyan vagy, mint New York. Imádom odalátogatni, de sosem tudnék ott élni.”

Reacher azt tette, amit mindig: hagyta elmenni. Meg tudta érteni. Szükségtelen lett volna mentegezőnie. Ő sem tudott volna sehol huzamosabb időre letelepedni. Az egész élete egyetlen nagy látogatás volt. És kitől várhatná el, hogy ezt elviselje? Megitta a kávéját, aztán azt is, amit a nőnek szánt. Kihozta a fürdőszobából a pohárba állított fogkeféjét, majd távozott a moteltől. Egy sor utcán jobbra-balra kanyarogva elsétált a távolságibusz-pályaudvarig. Úgy gondolta, Michelle most épp egy taxiban ül, és a repülőtérre tart. Neki van arany hitelkártyája és mobilja.

A buszpályaudvaron Reacher azt tette, amit mindig: vett egy jegyet a legelső induló buszra. Nem érdekelte, hová tart. Mint kiderült, a végállomása messze északnyugaton volt, a Felső-tó partján. Alapvetően ez épp a rossz irány. Az itteninél hidegebb vidékre visz, nem melegebbre. Ám Reacher mindig betartotta a saját szabályait, úgy-hogy felszállt a buszra. Leült, és kibámult az ablakon. Elsuhant mellett a wisconsini táj: a kopár tarlókon hatalmas szénabálák, a rétek tövig lelegetve, a fák sötétek és komorak. Véget ért a nyár.

Akárcsak sok minden más is. Michelle feltette a szokásos kérdéseket, amelyek valójában álcázott kijelentések voltak. Azt még teljes mértékben meg tudta volna érteni, ha valaki egy évig úgy él, ahogyan Reacher. Főleg olyasvalaki, aki a világ legkülönfélébb tájain, tengerentúli támaszpontokon töltötte a gyerekkorát, aztán meg tengerentúli támaszpontokon szolgált, és a kettő között nem volt más, csak négy év a West Point Katonai Akadémián, amely nem épp a lazaságáról híres intézmény. Érthető, ha egy ilyen alak utazgat egy évet, hogy megnézzé az országot, mielőtt letelepedne valahol. Netán kettőt. De nem többet. És nem fog állandóan így élni. Ezzel szembe kell nézni. Amit ő csinál, az már patológikus eset.

Michelle aggodalommal mondta mindezt, és nem azért, hogy ítélkezzen. Nem nagy ügy. Csak egy kétperces beszélgetés volt, de egyértelmű üzenettel. Olyan világos, amilyennek egy ilyesfajta üzenetnek lennie kell. A nő mondott valamit a tagadásról is.

– Mit tagadok? – kérdezte Reacher. Ő titkon úgy gondolta, hogy nincs az életmódjával semmi probléma.

– Ez épp azt bizonyítja, amit mondtam – felelte Michelle.

Reacher tehát felszállt a buszra, és el is ment volna a végállomásig, mert mindig betartotta a saját szabályait, de amikor másodszorra álltak meg egy pihenőre, leszállt, hogy sétáljon egyet. Ekkor a zálogház kirakatában megpillantott egy gyűrűt.

A busz késő délután tartotta a második pihenőt, és az egyik kisváros lepusztultabb végében álltak meg. Valószínűleg a megyei igazgatási szervek székhelye lehet, vagy csak a kormányzati hivatalok egy része található itt. Mondjuk a rendőrség. Börtön biztosan volt a városban. Reacher látott egy sor óvadékirodát meg egy zálogházat. Ott sorakoztak a mosdók épülete mögött húzódó, lepukkant kis utcán, teljes körű szolgáltatást nyújtva.

Reacher minden tagja elgémberedett a sok üléstől. Végighordozta a tekintetét a mosdó mögötti utcán, aztán elindult arrafelé. Nem volt rá különösebb oka, csak járni akart egyet. Hogy nyújtózzon egy kicsit. Amikor közelebb ért, megszámolta, hány gitár van a zálogház kirakatában. Hét volt. Mindegyik egy-egy szomorú történetet mesélt el. Mint a vidéki rádióállomásokon elhangzó dalok. Beteljesületlen ál-

mok. Alattuk, a kirakatban apróbb tárgyakkal telepakolt üvegpalcok álltak. Volt ott mindenféle ékszer, köztük gyűrűk is. Végzősök gyűrűi a különféle középiskolákból. Egy kivételével. Azt ugyanis a West Point Katonai Akadémia 2005-ös évfolyamának egyik hallgatója kapta, miután lediplomázott.

Szép gyűrű volt. Hagyományos formájú és stílusú, finom, cizellált ötvösmunka aranyból, fekete kővel, amely talán féldrágakő lehetett, talán csak üveg. Ovális szegély vette körül, amelyen fölül a *West Point* felirat futott körbe, alul a 2005-ös évszám. Réгимódi betűtípus, klaszszikus elrendezés. Vagy a régmúlt idők iránti tiszteletből készítették ilyenre, vagy képzelőerő híján. A West Point-os diákok maguk tervezhetik meg a végzős gyűrűjüket, olyanra, amilyenre szeretnék. Ez régi tradíció. Vagy talán nevezhetjük régi kiváltságnak is, mert elsőként a West Pointon jött szokásba a diplomagyűrű.

Nagyon kicsi volt.

Reacher egyik ujjára sem tudta volna felhúzni, még a kisujjára sem. A körménél se ment volna tovább. Az első ujjpercnél elakadna. Aprócska volt tehát. Egy női gyűrű. Valószínűleg a saját gyűrűjéről készítettett valaki másolatot a barátnőjének vagy a menyasszonyának. Előfordult ilyen, emlékebe vagy ajándékba adták.

De az is lehet, hogy nem így történt.

Reacher benyitott, majd belépett az üzletbe. A pénztárnál álló férfi felnézett. Nagydarab volt, mint egy medve, ápolatlan, fésületlen, sötét hajú és szemű. A harmincas éveinek közepén járhatott. Jó sok hájrakódott le az egyébként is tagbaszakadt testére. A szemében ravaszság csillogott. Ahhoz mindenesetre elég dörzsöltnek látszott, hogy tökéletesen reagáljon arra, ha az üzletébe egy százkilencvenötcenti magas és több mint százkilós vásárló lép. Ösztönösen cselekedett. Nem félt, mert a töltött fegyvert nyilván a pult alatt tartotta. Hacsak nem egy idióta. De nem úgy festett, mintha az lenne. Mindenesetre nem akarta azt kockáztatni, hogy agresszívnek tűnjön, de túlságosan hajbókolónak sem akart látszani. Ez büszkeség kérdése.

– Hogy van? – Csak ennyit mondott a betérő vevőnek.

Őszintén szólva, nem túl jól, felelte gondolatban Reacher. Chang mostanra már hazaért Seattle-be. Visszatért a régi életéhez.

– Nem panaszkodhatom – mondta végül.

– Miben segíthetek?

– Szeretném megnézni az osztálygyűrűket.

A férfi kihúzta az ékszerestálcát a kirakat polcáról, és a pultra tette. A West Point-os gyűrű apró golflabdaként gurult odébb. Reacher a kezébe vette. A belsejében bevésés futott körbe, vagyis mégsem egy barátnőnek vagy menyasszonynak készült másolatról van szó. A másolatokba soha nem gravíroztatnak semmit. Ez a hagyomány. Senki sem tudja, miért, de így van.

Nem emlék, és nem ajándék. Valódi diplomagyűrű. Egy kadét kapta, négy év kemény munkájának az elismeréseképpen. Nyilván büszkén viselte. Ha valaki nem volt büszke rá, hogy itt végzett, nem vette meg a gyűrűt. Ez nem kötelező senkire nézve.

A bevésés ennyi volt: S. R. S. 2005.

A busz háromszor dudált. Tovább akartak indulni, de egy utas még hiányzott. Reacher letette a gyűrűt pultra.

– Köszönöm – mondta, és kísértelt az üzletből. Visszasietett a mosdók mellett, behajolt a busz ajtaján, és odaszólt a sofőrnek:

- Én maradok.
- Nem tudom visszatéríteni a jegy árát.
- Nem baj, nem is kérem erre.
- Van poggyásza a csomagtartóban?
- Nem, nincs semmi.
- Akkor legyen szép napja!

A sofőr meghúzott egy kart, mire az ajtó sziszegve becsukódott Reacher orra előtt. Felbőgött a motor, és a busz elindult nélküle. Reacher elfordult, hogy ne az arcába fújja a füstöt, és visszaballagott a zálogházhoz.

2. fejezet

Az eladó kissé nehezményezte, hogy megint elő kell vennie az ékszerestálcát a kirakattól, hiszen épp az imént tette vissza. De elővette, és letette ugyanoda, a pultra. A West Point-os diplomagyűrű megint odébb gurult. Reacher felemelte.

– Emlékszik a nőre, aki ezt behozta? – kérdezte.

- Hogy emlékeznek? Kismillió dolgot hoznak be ide.
- Nem vezet feljegyzéseket?
- Maga zсарu?
- Nem – felelte Reacher.
- Minden, ami itt van, legális.
- Ez engem nem érdekel. Én csak annak a nőnek a nevét szeretném megtudni, aki behozta ezt a gyűrűt.
- Miért?
- Én is ugyanabba az iskolába jártam.
- És hová? Ebben az államban, északon?
- Innen keletre.
- Nem járhattak egy évfolyamra, ha ez 2005-ös. Már elnézést, hogy ezt mondom.
- Semmi gond. Én régebben jártam oda. De a hely nem sokat változott. Vagyis jól tudom, milyen keményen megdolgozott ezért a gyűrűért. Úgyhogy eltűnődtem, milyen szerencsétlen körülmények kényszeríthették arra, hogy lemondjon róla.
- Milyen iskola volt ez?
- Olyasfajta, ahol gyakorlati ismereteket oktatnak.
- Mint egy kereskedelmi iskola?
- Fogjuk rá.
- Talán meghalt egy balesetben.
- Lehetséges – mondta Reacher. *Vagy nem balesetben, tette hozzá magában. Akkoriban volt Irak, Afganisztán... A 2005-ös év kemény lehetett az akkor végzetteknek. – De szeretném biztosan tudni.*
- Miért? – kérdezte újból a férfi.
- Azt nem tudnám pontosan megmondani.
- Becsületbeli ügy?
- Igen, azt hiszem.
- A kereskedelmi iskolákban is van ilyen?
- Némelyikben.
- Nem egy nő hozta be. Úgy vettem ezt a gyűrűt, sok más holmival együtt.
- Mikor?
- Úgy egy hónappal ezelőtt.
- És kitől?
- Nem fogok az üzleti ügyeimről beszélni magának. Miért ten-

ném? Minden legális. Teljesen törvényes. Az állam is így gondolja. Megvan az engedélyem, és rendszeresen ellenőriznek is.

- Akkor miért titkolózna?
- Ez magánjellegű információ.
- És ha, mondjuk, megvenném a gyűrűt?
- Ötven dollár.
- Harminc.
- Negyven.

– Megegyeztünk – bólintott Reacher. – Vagyis most már jogom van tudni, honnan származik a gyűrű.

- Ez itt nem a Sotheby's aukciósház.
- Akkor is.

A férfi egy pillanatig hallgatott, majd azt felelte:

– Egy pasastól vettem, aki egy jótékonyági szervezetnek segít. Az emberek adományoznak ezt-azt, amit aztán leírhatnak az adójukból. Többnyire régi autókat és csónakokat adnak, de időnként más holmik is. A fickó nagyobb összegről állít ki nekik számlát, hogy többet vonhassanak le az adójukból, aztán ahol és amennyiért tudja, eladja a cuccokat, majd ír egy csekket a jótékonyági szervezetnek. Apróbb dolgokat szoktam venni tőle. Igyekszem keresni rajtuk valamennyit.

– Szóval, azt gondolja, hogy valaki egy jótékonyági szervezetnek adományozta ezt a gyűrűt, hogy aztán levonhassa az adójából?

– Elképzelhető, ha az eredeti tulajdonosa, aki 2005-ben kapta, meghalt. A hagyaték része lehet.

– Nem hinném – mondta Reacher. – Szerintem a rokonai megtartották volna.

- Az attól függ, hogy a rokonának volt-e mit ennie.
- Nehezen élnek errefelé az emberek?
- Én megvagyok, de nekem zálogházam van.
- De azért az emberek jó ügyekre adományoznak.
- Hamis számlákért cserébe. Végül a kormány lenyeli, hogy kevesebb adó folyik be. Ez is afféle jóléti intézkedés.
- Ki az a pasas, aki a jótékonyági szervezetnek dolgozik?
- Ezt nem árulom el.
- Miért nem?
- Semmi köze hozzá. Egyáltalán, ki a fene maga?

– Csak egy fickó, akinek már eddig is elég rossz napja volt. Ez persze nem a maga hibája, de ha engem kérdez, azt mondanám, nem lenne túl okos dolog még rosszabbá tenni a napomat. Lehet, hogy ez lenne az utolsó csepp a pohárban.

– Most fenyeget?

– Nem, inkább amolyan időjárás-előrejelzést adok. Közzolgálati tevékenység. Mint amikor az embereket a tornádó közeledtére figyelmeztetik, hogy felkészülhessenek rá, és szükség esetén fedezékbe tudjanak vonulni.

– Takarodjon az üzletemből!

– Szerencsére a fejfájásom már elmúlt. Nemrégiben fejbe vágta, de már sokkal jobb a helyzet. Az orvos is ezt mondta. Egy barátom rávett, hogy vizsgáltsam meg magam. Kétszer is. Aggódott miattam.

A férfi megint hallgatott egy kicsit, aztán megkérdezte:

– Pontosan milyen iskolából származik ez a gyűrű?

– Egy katonai akadémiáról.

– Már elnézést, de azok a problémás kölyköknek valók. Vagy a viselkedészavarosoknak. Ne vegye sértésnek.

– Ne a gyerekeket okolja – felelte Reacher. – Nézze meg a családjukat! Őszintén szólva, a mi iskolánkban sok olyan szülő volt, aki ölt már embert.

– Tényleg?

– Az átlagnál több.

– És akik odajártak, örökre összetartanak?

– Senkit sem hagyunk hátra.

– Az a fickó nem fog beszélni egy idegennek.

– Neki is van engedélye, és rendszeresen ellenőrzi az állam?

– Amit én itt csinálok, az legális. Az ügyvédem szerint is. Már ameddig őszintén hiszek abban, hogy ez így van. És én hiszek benne. Az áru egy jótékonyági szervezettől van. Láttam a papírokat. Mindenféle emberek foglalkoznak ezzel. Még a tévében is hirdetnek. Többnyire kocsikkal üzletelnek, néha hajókkal.

– De ez a bizonyos fickó nem lenne hajlandó beszélni velem?

– Meglepne, ha hajlandó lenne rá.

– Nem ismeri a jó modort?

– Hát, nem hívnám meg piknikezni.

– Hogy hívják?

- Jimmy Ratnek.
- Ez az igazi neve?
- Mindenki így ismeri.
- És hol találom meg Mr. Ratet?
- Keressen olyan kocsmát, ami előtt legalább hat Harley-Davidson áll. Jimmy is ott lesz.

3. fejezet

A városka aránylag kicsi volt. Az egyik fele lepusztult, a másik meg majd talán öt év múlva jut erre a sorsra. Vagy talán kicsivel több, legyen mondjuk tíz. Azért volt remény. Akadt néhány bedeszkázott bolt, de nem túl sok. A legtöbb helyen még úgy-ahogy ment az üzlet, komótos, vidéki tempóban. Nagy pickupok gördültek át lassan a városon. Volt egy biliárdterem. Az utcákon ritkásan sorakoztak a lámpák. Kezdett sötétedni. Az épületek jellegéből Reacher arra következtetett, hogy egy tejtermeléssel foglalkozó vidéken járhat. Az üzletek ránézésre úgy festettek, mint a régimódi tehénistállók. Mindet egy töről metszették.

Reacher az egyik különálló faépületben egy kocsmát talált. Előtte gazos, murvával felszórt rész terült el, amit parkolóknak használtak. Hét Harley-Davidson állt ott, szép sorban. Valószínűleg nem magának a Pokol Angyalainak, inkább csak a vele párhuzamosan létrejött, számos szervezet egyikének a tagjai lehettek. A motorosok közössége ugyanolyan megosztott, mint a baptistáké. Mind ugyanoda tartoznak, mégis mások. Úgy tűnt, ezek a fickók szeretik a fekete bőrrojtokat és a krómozást. Úgy szerettek motorozni, ha egészen hátradőlhetnek, és a lábukat szélesre tárva előrenyújthatták. Talán a szellőzés miatt. Lehet, hogy errefelé ez jól jön. Többnyire nehéz bőrmellényben és -nadrágban meg bakancsban járnak, ráadásul mind fekete. Jó meleg öltözék így késő nyáron.

A motorok mindegyike fényes volt, és sötét színű, négyet narancssárga lángnyelvek díszítettek, hármat ezüsttel szegélyezett, rúnákra emlékeztető szimbólumok. A kocsmá épülete régi volt, és roz-

zant, a tetején itt-ott félrecsúsztak a zsindelek. Az egyik ablakban küszködve működött a légkondicionáló, alatta tócsába gyűlt a víz. Lassan elhúzott az utcában egy rendőrségi járóautó, a kerekei sziszegve surrantak az aszfalton. A megyei rendőrség. Valószínűleg a szolgálati idejük első felét azzal töltötték, hogy traffipaxszal álldogáltak az országútnál, hogy egy kicsit felpörgessék a helyi önkormányzat bevételeit, azután meg a fennhatóságuk alá tartozó kisvárosok eldugottabb utcáin cirkáltak. Egy kis erőfitogtatás. Külön figyelmet szenteltek a zűrösebb helyeknek. A kocsiban ülő rendőr a fejét forgatva körülnézett, és megbámulta Reacher-t. Egyáltalán nem úgy festett, mint a zálogházas. Rendezett volt a külseje. Az arca vékony, a szeme bölcsséget tükröző. Egyenes háttal ült a volán mögött, a haját láthatóan frissen, katonásan rövidre nyíratta. Talán egy, legfeljebb két nappal ezelőtt vágathatta le.

Reacher mozdulatlanul állt, és nézte, ahogy a járókocsi továbbgördül. A távolból meghallotta egy motor kipufogójának durrogó hangját. A zaj forrása egyre közeledett, és egyre hangosabb lett – akkorákat csattant, mint egy kalapács. Egy nyolcadik Harley is befordult a sarkon, olyan lassan, ahogy a gravitáció engedte. Hatalmas, súlyos gépezet volt, nagyokat durrogott. A motoros egészen hátradőlt, a lábát mereven maga elé nyújtotta a lábtámaszon. Kissé oldalra dőlve bekanyarodott a kavicsos felszört részre, és lelassított. Fekete bőrmellényt viselt, alatta fekete pólót. Megállt a többi motor mellett, utolsóként a sorban. Az üresben járó gép olyan hangot adott, mintha egy kovács az üllőt püfölte volna a kalapáccsal. Aztán a férfi leállította a motort, és kitámasztotta a járgányt. Ismét visszatért a csend.

– Jimmy Ratet keresem – szólította meg Reacher.

A férfi nem tudta megállni, hogy azonnal és önkéntelenül az egyik motorra ne pillantson. De azt felelte:

– Nem ismerem. – Azzal merev, görbe lábával a kocsmá ajtajához sétált. Körtealkat volt, talán negyven lehetett. Egy száznyolcvan centi magas, kövérkés figura. A bőre enyhén leburnult, mintha csak motorolajjal dörzsölte volna be. Kinyitotta a kocsmá ajtaját, és belépett.

Reacher maradt ott, ahol volt. Az a motor, amelyikre az újonnan érkezett fickó rápillantott, ezüstszerű rúnákkal volt díszítve. Hatalmas járgány, mint az összes többi, de a lábtámasz és a kormány kissé közelebb helyezkedett el az üléshez, mint a legtöbbnél. Nagyjából öt

centivel közelebb, mint azon, amelyik az imént érkezett. Ami arra utalt, hogy Jimmy Rat valószínűleg úgy százhetvenkét centi magas lehet. Talán a nevéhez, a patkányhoz illően nem is túl kövér. Lehet, hogy fegyvert hord magánál, kést vagy pisztolyt. Talán veszélyes is.

Reacher a kocsmá bejáratához sétált. Benyitott, és belépett. Odabent sötétség meg forróság fogadta. Sör szaga terjengett. A helyiség szögletes volt, balra teljes hosszában egy rézborítású pult húzódott, jobbra asztalok álltak. A hátsó falban egy ívelt átjáró nyílt, mögötte egy keskeny kis folyosó indult ki. Itt voltak a mosdók és a nyilvános telefonok, meg egy vészkijárat. Négy ablak. Összesen hat potenciális kijárat. Ez az első, amit egy volt katonai rendőr számba vesz.

A nyolc motoros két egymás mellé tolt, négy személyes asztal körül üldögélt az ablak mellett. Sört ittak, párás, vastag falú poharakból. Az új fickónak is helyet szorítottak, ott terpeszkedett egy széken, és az ő pohara volt a leginkább tele. A hat társa hozzá hasonlóan festett mind a testfelépítésüket, mind a külső megjelenésüket tekintve. Az egyik viszont csenevészebb volt. Úgy százhetven-százhetvenkét centi magas lehetett, vékony, inas, keskeny arcú, nyugtalan tekintetű férfi.

Reacher megállt a pultnál, és kért egy kávét.

– Az nincs – közölte a pultos. – Sajnálom.

– Az ott Jimmy Rat? Az a vékony pasas.

– Ha valami gondja van vele, azt odakint intézzék el, rendben?

Azzal a pultos odébb állt. Reacher várt. Az egyik motoros épp felhajtotta az utolsó korty sörét, majd felállt, és a mosdó felé indult. Reacher átvágott a helyiségen, és leült a megüresedett helyre. Forrónak érezte maga alatt a faszéket. A nyolcadiknak érkezett motoros rögtön rájött, mi a helyzet. Reacherre meredt, aztán Jimmy Ratre szegeződött a tekintete, aki meg is szólalt:

– Hé, haver! Ez egy magánjellelű összejövétel. Téged nem hívtunk meg.

– Szükségem lenne némi információra – mondta Reacher.

– Miről?

– A jótékonyági adományokról.

Jimmy Rat üres tekintettel bámult rá. Aztán leesett neki, miről van szó. Az ajtóra pillantott, valahová a távolba, amerre a zálogház lehetett. Aztán csak annyit felelt:

– Kopj le, öreg!

Reacher az asztalra tette a bal öklét. Akkora volt, mint egy bonított csirke a szupermarket hűtőpultjában. Hosszú, vastag ujjak, a bütök dióméretűek. A régi karcolások és hegek fehéren világítottak a nyáron szerzett barnaságban.

– Engem nem érdekel, milyen stikliket folytatsz. Vagy hogy kitől lopsz. Vagy hogy kinek passzolod el a szajrét. Ezek egyáltalán nem érdekelnek. Csak azt szeretném megtudni, honnan szerezted ezt a gyűrűt.

Azzal szétnyitotta az öklét. Az apró aranygyűrű a tenyerében hevert. *West Point 2005*. Finom ötvösmunka-foglatat, fekete kő. Jimmy Rat nem felelt semmit, de valami mintha megvillant volna a szemében, amiből Reacher rögtön sejtette, hogy a fickó felismerte az ékszer.

– A West Pointot az Amerikai Egyesült Államok Katonai Akadémiájának is szokás nevezni. Rögtön az első három szóban benne van a lényeg. Ez egy szövetségi ügy.

– Zsaru vagy?

– Nem, de van egy negyeddollárosom, és fel tudom hívni a rendőrséget.

A férfi, aki az imént kiment a mosdóba, közben visszatért. Megállt Reacher széke mögött, és megjátszott értetlenséggel széttárta a karját, mintha azt mondaná: *Hát itt meg mi a fene folyik? Ki ez a tag?* Reacher a fél szemét Jimmy Raten tartotta, a másikat a mellette lévő ablakon, amelynek az üvegében halványan látta visszatükröződni, mi is zajlik a háta mögött.

– Ezen a széken már ül valaki – közölte Jimmy Rat.

– Ja, én.

– Őt másodperced van.

– Annyi időm van, amennyi csak kell, hogy válaszolj a kérdésemre.

– Szerencésnek érzed magad ma este?

– Nincs szükségem ilyesmire.

Reacher a jobb kezét is az asztalra tette. Egy kicsivel nagyobb volt, mint a bal. Ez általában így van a jobbkezes embereknél. Ezen valamivel több heg és karcolás volt, köztük egy fehér, V alakú folt, amely úgy festett, mintha egy kígyómarás helye lenne, de valójában egy szög okozta.

Jimmy Rat megvonta a vállát, mintha az egész beszélgetés igazából nem is lenne olyan nagy ügy.

– Egy értékesítési lánc egyik láncszeme vagyok. Kapok ezt-azt az emberektől, amiket ők is másoktól kapnak. A gyűrűt vagy eladomá-nyozták, vagy eladták, vagy zálogba tették, és nem váltották ki. Ennél többet nem tudok.

– Milyen más emberektől kaptad?

Jimmy Rat nem felelt. Reacher a bal szemével az ablaküveget figyelte. A jobb szemével látta, hogy Jimmy Rat biccent egyet. Az üvegben az látszott, hogy a mögötte álló fickó épp egy óriási ütésre lendíti a jobb kezét. Nyilván az volt a terve, hogy fültövön vágja, amivel talán a székről is lelöki, de legalábbis egy kicsit megpuhítja.

Ám a terv nem vált be.

Reacher a legkisebb ellenállás irányába mozdult. Lehúzta a fejét, és hagyta, hogy a férfi a levegőbe bokszoljon. Aztán gyorsan kiegyenesedett, félig felemelkedett a székről, megpördült, és ugyanazzal a lendülettel a fickó veséjébe könyökölt, amely épp a megfelelő pillanatban került a megfelelő pozícióba. Alapos találat volt. A férfi nagyot puffanva eldőlt. Reacher visszahuppant a székre, és úgy ült ott, mint-ha a világon semmi sem történt volna.

Jimmy Rat csak meredt rá.

A pultos odakiáltott:

– Kint intézd el, öregem, mondtam!

Elég komolynak hangzott a figyelmeztetés.

– Most bajban vagy – szólalt meg Jimmy Rat.

Ő is elég komolynak látszott.

Reacher agyán az futott át, hogy ebben pillanatban Chang épp bevásárol az ebédhez. Talán egy, az otthonához közeli kisboltban. Egészséges, egyszerű hozzávalókat. Valószínűleg fáradt lehet.

Rossz napja volt.

– Hat kövér pasas meg egy nyeszlett alak ellenem. Ez nekem olyan, mintha sétálnék egyet a parkban.

Felállt, megfordult, átlépte a földön heverő fickót, és az ajtó felé indult, ki a kavicsal felszórt parkolóba, a csillogó-villogó motorokhoz. Hátrafordult, és látta, hogy a többiek követik. Nem épp a hét mesterlövész... Merev járásúak és ó-lábúak, hála a sörhasuknak meg a rossz testtartásuknak. De azért így is elég sok volt az összsúlyuk. Plusz tizennégy ököl és tizennégy, minden bizonnyal acélbetétes bakancs.

Lehet, hogy Reachernek nagyon rossz napja lesz.

De mit számít ez?

A hét férfi félkörben megállt, hárman Jimmy Rat balján, hárman a jobbján. Reacher továbbhaladt, hogy arra álljanak, amerre ő szeretne volna, vagyis az ő háta legyen az utca felé. Nem akarta, hogy sarokba szorítsák a hátsó kerítésnél. Nem óhajtott megfutamodni, de mindig megnyugtató érzés, ha ez az opció is rendelkezésre áll.

A hét motoros szorosabbra zárt, de nem eléggé. Úgy három méterre álltak tőle, és jó egyméteres rések voltak köztük. Ami elég nyilvánvalóvá tette, hogy mi lesz az első két lépésük. Lassan, csoszogva közelebb húzódnak, szúrós tekintettel, fenyegetően morogva, mire Reacher egy gyors mozdulattal kiüti az egyiket, és átfurakodik a megbomlott csatasoron. Ekkor kénytelenek lesznek mind megfordulni, Reacher pedig szembekerül egy fordított félkör alakzattal, de már csak hatan lesznek. Aztán megismétli az egész manővert, mire csupán öten maradnak. Harmadszorra viszont már nem dőlnek be ennek a cselnek, úgyhogy ezen a ponton mind szétoszlanak. Reacher úgy sejtette, Jimmy Rat azonban egyáltalán nem fog beszállni a verekezésbe. Ahhoz túl okos. Így végül négy az egy ellen felállás lesz.

Nem egy jó nap.

Legalábbis valakinek rossz lesz.

– Ez az utolsó esélyetek – szólalt meg Reacher. – Mondjátok meg a kis haverotoknak, hogy válaszoljon a kérdésemre, és akkor mind visszamehettek a sörötökhöz.

Senki sem felelt. Még jobban összezártak, és előregörnyedve közeledni kezdtek, a kezüket széttárva, ütésre készen. Reacher kiválasztotta, melyiküket vegye először célba, és várt. Azt akarta, hogy másfél méterre legyen tőle. Eglépésnyire, ne kettőre. Jobb spórolni az energiával, később még jól jöhet.

Ekkor hirtelen ismét azt hallotta, hogy egy jármű közeledik. A hét fickó erre kiegyenesedett, és ártatlan képet vágva körülnézett. Reacher hátrafordult, és meglátta a járőrautót. Ugyanaz a rendőr ült benne. Megyei rendőrség. A kocsi lassított, majd megállt, és járőr jó alaposan megnézte őket. Leengedte az anyósülés melletti ablakot, áthajolt az ülés fölé, és kidugta a fejét. Elkapta Reacher pillantását, és odaszólt neki:

– Uram, kérem, jöjjön közelebb!

Reacher engedelmeskedett, de nem az anyósülés felől közelített,

hanem megkerülte a kocsi. Nem akart hátat fordítani a motorosoknak. A rendőr leengedte a vezetőülés melletti ablakot is. Pisztolyt tartott a kezében. Lazán az ölébe fektetve tartotta.

– Elmesélné, hogy mi folyik itt?

– Maga a gyalogságnál volt, vagy a haditengerészetnél?

– Miért lettem volna bármelyiknél is?

– Az ilyen vidéki helyeken a legtöbb rendőr exkatona. Főleg azok, akik a legközelebbi támaszpont borbélyához járnak haját vágatni.

– A gyalogságnál voltam.

– Én is. Nem folyik itt semmi.

– Szeretném a teljes sztorit hallani. Sokan szolgáltak a gyalogságnál. Nem ismerem magát.

– Jack Reacher, katonai rendőrség, 110-es nyomozóegység. Őrnagyként szereltem le. Örülök, hogy megismerhetem.

– Hallottam a 110-es egységről.

– Remélem, csupa jót.

– A Pentagonban van a főhadiszállásuk, ugye?

– Nem, Virginiában, Rock Creekben. Kicsit északnyugatra a Pentagontól. Pár évig remek irodám volt ott. Ez egy tesztkérdés akart lenni?

– Átment a teszten. Tényleg Rock Creek a helyes válasz. Most mesélje el, mi folyik itt! Úgy láttam, mintha verekedni készült volna ezekkel a fickókkal.

– Eddig csak beszélgettünk – mondta Reacher. – Kérdeztem tőlük valamit. Azt mondták, jobban szeretnének kint, a szabadban válszolni, nem tudom, miért. Lehet, hogy aggódtak, nehogy kihallgassa őket valaki.

– Mit kérdezett tőlük?

– Azt, hogy hol szereztek ezt a gyűrűt.

Reacher a nyitott ablak szélére támasztotta a csuklóját, és szétártá az öklét.

– West Point-os – mondta a rendőr.

– Ezek a fickók adták be a zálogházba. Tudni akartam, kitől szereztek.

– Miért?

– Tulajdonképpen magam sem tudom. Csak kíváncsi voltam a sztorira.

- Ezek a fickók nem fogják elmondani.
- Ismeri őket?
- Nem tudunk semmit rájuk bizonyítani.
- De...?
- Dél-Dakotából hoznak be cuccokat, Minnesotán keresztül. Két állammal odébből. Igaz, hogy ez egy több államot érintő ügy, de sosem volt elég nagy horderejű ahhoz, hogy a szövetségiakat is érdekelje. És soha nem volt elég súlyos ahhoz, hogy egy dél-dakotai nyomozó emiatt repülőre üljön. Úgyhogy nagyjából semmi kockázatot nem jelent számukra az üzlet.
- Dél-Dakotában hol üzletelnek?
- Azt nem tudjuk.
- Reacher hallgatott.
- Jobb lenne, ha beülne a kocsiba – mondta a rendőr. – Ezek heten vannak.
- Nem lesz semmi bajom – felelte Reacher.
- Ha akarja, letartóztatom. A látszat kedvéért. De el kell mennie innen, mert nekem is mennem kell. Nem ácsoroghatok itt az egész szolgálati időm alatt.
- Ne aggódjon miattam.
- Lehet, hogy egyébként is le kéne tartóztatnom.
- Miért? Valamiért, ami még meg sem történt?
- A saját biztonsága érdekében.
- Ezen most megsértődhetnek – mondta Reacher. – Úgy látom, az ő biztonságuk miatt kevésbé aggódik. Úgy beszél, mintha ez már egy lejátszott meccs lenne.
- Szálljon be a kocsiba! Nevezzük taktikai visszavonulásnak. Másképp is kiderítheti, honnan származik az a gyűrű.
- Hogyan?
- Tudja, mit? Felejtse el! Fogadni mernék, hogy nincs is a háttérben semmilyen sztori. Valószínűleg megkeseredetten és csalódottan tért vissza a gazdája, miután leszerelt a seregből, és eladta azt a vacak gyűrűt, amilyen hamar csak tudta. Mondjuk azért, hogy kifizesse a lakókocsija bérleti díját.
- Így mennek a dolgok errefelé?
- Gyakran megesik az ilyesmi.
- Úgy látom, maga jól megvan.

- Széles a spektrum.
- Nem férfi volt, túl kicsi a gyűrű. Egy nőé.
- Nők is laknak lakókocsikban.

Reacher bólintott.

– Egyetértek. Nagy a valószínűsége annak, hogy semmi nincs a háttérben. De én biztosra akarok menni. Hátha mégis.

Egy pillanatra csend lett, csak az üresben járó motor berregett halkán, és a szél susogott a magasban a telefonvezetékek között.

– Ez az utolsó esélye – mondta a rendőr. – Legyen okos, és szálljon be!

– Nem lesz semmi bajom – ismételte meg Reacher. Azzal hátrébb lépett, és felegyenesedett. A rendőr kétkedve csóválta a fejét, még egy pillanatig várt, aztán feladta, és lassan elhajtott, az aszfalton surrogó kerekkel, kék kipufogófüstöt hagyva maga után. Reacher a tekintetével követte egészen a sarokig, aztán visszalépett a járdára, ahol a fekete ruhás motorosok újból félkörben köréje gyűltek.